

Strasbourg, den 5.2.2013
COM(2013) 42 final

2013/0023 (COD)

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV

**om strafferetlig beskyttelse af euroen og andre valutaer mod forfalskning og om
erstatning af Rådets rammeafgørelse 2000/383/RIA**

{SWD(2013) 19 final}

{SWD(2013) 20 final}

DA

DA

BEGRUNDELSE

1. BAGGRUND FOR FORSLAGET

1.1. Generel baggrund

Falskmøntneri i forbindelse med euroen og andre valutaer skaber fortsat bekymring i hele Den Europæiske Union. Det er af grundlæggende betydning, at borgerne, virksomhederne og de finansielle institutioner har tillid til, at sedler og mønter er ægte. Falskmøntneri skader borgerne og virksomhederne, som ikke får refunderet falske penge, selv om de fik dem i god tro. Det mindsker også accepten af sedler og mønter.

Eurofalskmøntneri er særlig alvorligt som følge af euroens betydning, idet den er den fælles valuta for de 17 medlemsstater i euroområdet og anvendes af de 330 mio. mennesker, der bor i dette område. Den anvendes også i stort omfang i forbindelse med internationale handelstransaktioner og fungerer som en vigtig valutareserve for tredjelande. Værdien af de eurosedler, der er i omløb på verdensplan, dvs. næsten 913 mia. EUR i januar 2013, er omtrentlig den samme som for amerikanske dollarsedler. Ca. en fjerdedel heraf er i omløb uden for euroområdet, navnlig i regioner, der støder op til euroområdet¹. Euroen er i dag den næstvigtigste internationale valuta på verdensplan.

Euroen er fortsat mål for organiserede kriminelle grupper, der er aktive inden for falskmøntneri. Eurofalskmøntneri har siden euroens indførelse i 2002 medført finansielle tab på mindst 500 mio. EUR. Oplysninger fra Den Europæiske Centralbank viser, at antallet af falske sedler toppede flere gange i perioden 2009-2010 og igen to gange i anden halvdel af 2011² og af 2012³. ECB har bemærket, at der er sket en stigning på 11,6 %, hvad angår den mængde sedler, der blev taget ud af omløb i anden halvdel af 2012 sammenlignet med de forudgående måneder. Det Europæiske Tekniske og Videnskabelige Centers (ETSC) årsberetning for 2011⁴ viser, at der løbende konstateres nye typer falske euromønter, og at antallet af sofistikerede forfalskninger af mønter er steget drastisk. Europol finder, at der er en langsigtet tendens til, at denne form for kriminalitet stiger, og bemærker, at kriminaliteten fortsat udgør en alvorlig trussel⁵. Europols vurdering bekræftes af de nylige beslaglæggelser af falske eurosedler og mønter og den fortsatte lukning af ulovlige seddeltrykkerier og møntpresser hvert år⁶.

Denne udvikling viser, at de eksisterende foranstaltninger mod falskmøntneri endnu ikke er tilstrækkeligt afskrækkende, og det kræves derfor, at beskyttelsen mod falskmøntneri forbedres. Der kan bl.a. observeres betydelige forskelle i straffeniveauet i medlemsstaterne, hvad angår de vigtigste former for falskmøntneri, dvs. fremstillingen og udbredelsen af falske

¹ Se Den Europæiske Centralbank (ECB),
<http://www.ecb.int/press/key/date/2013/html/sp130110.en.html>.

² ECB's årsberetning for 2011.

³ ECB's pressemeddelelse af 10.1.2013: http://www.ecb.int/press/pr/date/2013/html/pr130110_2.da.html.

⁴ Beskyttelsen af euromønter i 2011. Situationen, hvad angår eurofalskmøntneri og Det Europæiske Tekniske og Videnskabelige Centers (ETSC) aktiviteter på grundlag af artikel 4 i Kommissionens afgørelse C(2004) 4290 af 29.10.2004.

⁵ Europols trusselvurdering af organiseret kriminalitet 2011 (OCTA 2011).

⁶ Se f.eks. Europols pressemeddelelser af 13.12.2011, 15.6.2012, 29.6.2012, 13.8.2012 og 9.12.2012,
https://www.europol.europa.eu/latest_press_releases.

penge⁷. Selv om minimumsniveauet for maksimumsstraffen for at fremstille falske penge blev harmoniseret i 2000 til otte års fængsel, er situationen anderledes, hvad angår minimumsstraffeniveauet for falskmøntneri. I nogle medlemsstater findes der ikke et minimumsstraffeniveau, eller der er kun fastsat retlige bestemmelser om bødestrafte, mens minimumsstraffen i andre medlemsstater er så højt som ti års fængsel. Disse forskelle hæmmer retshåndhævelsen og det retlige samarbejde på tværs af grænserne⁸. Derudover viser de oplysninger, der er indsamlet inden for rammerne af den undersøgelse, som ekspertgruppen⁹ vedrørende eurofalskmøntneri har foretaget, at der i de sidste ni år er blevet opdaget et højt antal ulovlige seddeltrykkerier i de medlemsstater, hvor der ikke findes minimumsstraffe, eller minimumsstraffen for falskmøntneri kun er bødestraf, hvilket tyder på, at falskmøntnerne anvender forum-shopping. Den nuværende mangel på minimums- og maksimumsstraffeniveauer for udbredelse af falske penge udgør en alvorlig trussel, hvad angår udbredelse inden for EU af falske sedler, der er fremstillet i tredjelande, jf. det betydelige antal seddeltrykkerier, der er blevet lukket i tredjelande (f.eks. Colombia og Peru) og de tilknyttede beslaglæggelser af store mængder falske euro og andre valutaer, der var klar til at blive eksporteret til eller sat i omløb i EU. Det kan derfor konkluderes, at omfanget af de nuværende forskelle i medlemsstaternes straffesystemer har en negativ indvirkning på den strafferetlige beskyttelse af euroen og andre valutaer mod falskmøntneri.

De nuværende straffeniveauer virker bl.a. ikke tilstrækkeligt afskrækkende og skaber en uensartet beskyttelse af euroen i EU. Maksimumsstraffeniveauer udgør et redskab for anklagere og dommere, når de skal afgøre, hvilken straf en kriminel skal idømmes, men de er fortsat ufuldstændige uden et minimumsniveau. Da minimumsniveauet for maksimumsstraffen sjældent bruges i praksis, kan en minimumsstraf anses for at være mere afskrækkende og af større praktisk værdi for beskyttelsen af euroen. For dem, der er fristet til at forfalske euroen, vil det være deres viden om den mulige straf, der vil afskrække dem. Forskellen mellem at blive idømt fængselsstraf af en vis minimumsvarighed i stedet for bødestraf er indlysende. Minimumsstraffeniveauer bidrager således til at skabe et ensartet system i EU for beskyttelse af euroen.

Euroen er den fælles valuta i den økonomiske og monetære union, som EU har skabt. Der er således tale om et reelt fælles europæisk "gode", som bør beskyttes på ensartet vis i hele EU, navnlig ved fastsættelse af minimumsstraffeniveauer for alvorlige straffesager om fremstilling og udbredelse af falske penge.

EU og medlemsstaterne skal sikre en omfattende beskyttelse af euroen og i fællesskab bekæmpe eurofalskmøntneri. I henhold til den internationale konvention til bekæmpelse af falskmøntneri (Genèvekonventionen)¹⁰ og dens princip om ikke at forskelsbehandle andre valutaer, jf. artikel 5, vil alle valutaer drage nytte af den øgede beskyttelse af euroen.

⁷ Bilag 6 til konsekvensanalysen indeholder den tyske forbundsbanks oversigt over straffeniveauerne i medlemsstaterne pr. april 2011.

⁸ Se afsnit 3.2.1.3 i konsekvensanalysen og bilag 3 hertil.

⁹ Undersøgelsen fokuserede på følgende 15 medlemsstater: Bulgarien, Danmark, Tyskland, Grækenland, Finland, Frankrig, Ungarn, Italien, Letland, Polen, Portugal, Rumænien, Spanien, Sverige og Nederlandene.

¹⁰ Folkeforbundets traktatsamling nr. 2623 (1931), s. 372. Konventionen er blevet ratificeret af 26 EU-medlemsstater. Malta har (endnu) ikke ratificeret den.

1.2. Retlig kontekst

1.2.1. Strafferet

I Genèvekonventionen fastsættes en række regler, der skal sikre, at der kan idømmes strafferetlige og andre sanktioner for falskmøntneri. Den indeholder bestemmelser om straffemyndighed og samarbejde. Efter ratifikationen af Genèvekonventionen, som blev vedtaget den 20. april 1929, er der sket en vis indbyrdes tilnærmelse af de nationale lovgivninger til bekæmpelse af falskmøntneri.

Rådets rammeafgørelse 2000/383/RIA om styrkelse af beskyttelsen mod falskmøntneri, ved hjælp af strafferetlige og andre sanktioner, i forbindelse med indførelsen af euroen¹¹ skal supplere Genèvekonventionens bestemmelser inden for EU's område. I rammeafgørelsen anføres forskellige former for praksis, der anses for strafbare ud over selve falskmøntneriet, f.eks. at sætte de falske penge i omløb. I forbindelse med disse strafbare handlinger kræves der i henhold til rammeafgørelsen strafferetlige sanktioner, der er effektive, står i et rimeligt forhold til overtrædelsen og har afskrækkende virkning. Derudover indeholder den en række bestemmelser om straffemyndighed og juridiske personers ansvar. Rammeafgørelsen blev ændret ved Rådets rammeafgørelse 2001/888/RIA af 6. december 2001¹², som indførte en bestemmelse om gensidig anerkendelse af domme med henblik på anerkendelse af "princippet om gentagelsesvirkning".

Medlemsstaterne var forpligtet til at gennemføre Rådets rammeafgørelse 2000/383/RIA af 29. maj 2001 og Rådets rammeafgørelse 2001/888/RIA af 31. december 2002 senest den 31. december 2002. Kommissionen har vurderet gennemførelsen heraf i tre rapporter¹³. Trods udviklingen i gældende EU-ret på området er det blevet tydeligt, at der er visse mangler. Selv om alle medlemsstater med få undtagelser formelt har gennemført rammeafgørelsen korrekt, har de vedtaget divergerende regler og har som følge heraf ofte divergerende beskyttelsesniveauer og praksis inden for deres nationale retsorden.

1.2.2. Yderligere EU-bestemmelser på området

Rammeafgørelsen indgår som en del af en omfattende retlig ramme, der også består af administrative og uddannelsesmæssige foranstaltninger:

- Rådets forordning (EF) nr. 974/98 af 3. maj 1998 om indførelse af euroen¹⁴. I medfør heraf er medlemsstaterne i euroområdet forpligtet til at sikre passende straffe for efterligning og forfalskning af eurosedler og -mønter.
- Rådets forordning (EF) nr. 1338/2001 af 28. juni 2001 om fastlæggelse af de foranstaltninger, der er nødvendige for at beskytte euroen mod falskmøntneri¹⁵, ajourført ved Rådets forordning (EF) nr. 44/2009 af 18. december 2008¹⁶. Den

¹¹ EFT L 140 af 14.6.2000, s. 1.

¹² EFT L 329 af 14.12.2001, s. 3.

¹³ Den første rapport blev vedtaget i december 2001 (KOM(2001) 771 endelig). Den anden rapport i september 2003 (KOM(2003) 532 endelig). Den tredje rapport i september 2007 (KOM(2007) 524 endelig).

¹⁴ EFT L 139 af 11.5.1998, s. 1.

¹⁵ EFT L 181 af 4.7.2001, s. 6.

¹⁶ EUT L 17 af 22.1.2009, s. 1.

regulerer, hvordan eurosedler og –mønter kan bringes i omløb, således at de er beskyttet mod falskmøntneri. Derudover indeholder den bestemmelser om spørgsmål såsom indsamling af og adgang til tekniske og statistiske oplysninger om falskmøntneri, de nationale analysecentres undersøgelse af falske sedler og mønter, kreditinstitutters forpligtelser og centralisering af oplysninger på nationalt plan. Rådets forordning (EF) nr. 1339/2001 af 28. juni 2011¹⁷ udstrakte virkningerne af forordning (EF) nr. 1338/2001 til de medlemsstater, der ikke har indført euroen som fælles valuta.

- Den Europæiske Centralbanks afgørelse af 16. september 2010 om kontrol af eurosedlers ægthed og kvalitet og om recirkulering af eurosedler (ECB/2010/14)¹⁸.
- Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1210/2010 af 15. december 2010 om autentificering af euromønter og håndtering af euromønter, der er egnede til at være i omløb¹⁹.
- Rådets forordning (EF) nr. 2182/2004 af 6. december 2004 om medaljer og møntefterligninger, der ligner euromønter²⁰, ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 46/2009 af 18. december 2008²¹.
- Rådets afgørelse 2005/511/RIA af 12. juli 2005 om beskyttelse af euroen mod falskmøntneri ved udpegelse af Europol til centralkontor for bekæmpelse af eurofalskmøntneri²².
- Rådets afgørelse 2002/187/RIA af 28. februar 2002 om oprettelse af Eurojust for at styrke bekæmpelsen af grov kriminalitet²³ ved at stimulere og forbedre koordineringen og samarbejdet mellem medlemsstaternes kompetente retsmyndigheder også på området eurofalskmøntneri.
- EU finansierer via Pericles-programmet, der blev indført ved Rådets afgørelse af 17. december 2001, målrettede foranstaltninger med henblik på udveksling af, bistand til og uddannelse af de retshåndhævende myndigheder for derved at skabe tættere professionelle forbindelser med henblik på en mere effektiv bekæmpelse af euromøntfalskneri²⁴.

¹⁷ EFT L 181 af 4.7.2001, s. 11.

¹⁸ EUT L 267 af 9.10.2010, s. 1.

¹⁹ EUT L 339 af 22.12.2010, s. 1.

²⁰ EUT L 373 af 21.12.2004, s. 1.

²¹ EUT L 17 af 22.1.2009, s. 5.

²² EUT L 185 af 17.7.2005, s. 35.

²³ EFT L 63 af 6.3.2002, s. 1.

²⁴ EFT L 339 af 21.12.2001, s. 50. Hvad angår ajourføringen af programmet, henvises der til forslaget til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om et handlingsprogram for udveksling, bistand og uddannelse med henblik på beskyttelse af euroen mod falskmøntneri (KOM(2011) 913 endelig).

2. RESULTAT AF HØRINGER AF INTERESSEREDE PARTER OG KONSEKVENSANALYSER

2.1. Høring af de berørte parter

Kommissionen har ved adskillige lejligheder foretaget høringer af specialiserede berørte parter på området.

Høringen af de berørte parter startede på det 58. møde i ekspertgruppen vedrørende eurofalskmøntneri²⁵ (ECEG) den 10. november 2001 og fortsatte på efterfølgende møder i gruppen. Derudover blev eksperter og specialister²⁶ hørt på Haagerkonferencen, der fandt sted den 23.-25. november 2011. Den 20. december 2011 blev der sendt et spørgeskema vedrørende gennemførelsen af rammeafgørelsen til medlemsstaterne. På det 59. møde i ECEG den 14. marts og det 60. møde den 13. juni 2012 drøftede man resultaterne af spørgeskemaet, og hvordan det er muligt at komme videre. ECB og Europol deltog i denne proces og kom med input, også via direkte bidrag til Kommissionen.

Det kan af høringen konkluderes, at de berørte parter anser det for nødvendigt ved hjælp af strafferetlige foranstaltninger at sikre en merværdi for fagfolk inden for beskyttelse af euroen og andre valutaer. Der indkom to konkrete forslag i forbindelse med forbedringen af den strafferetlige retspleje: et forslag om at tilpasse efterforsknings teknikkerne såsom kontrolleret leverance og undercover agenter og et forslag om at indføre bestemmelser, der forpligter retsmyndighederne til at sende prøver af beslaglagte falske penge til teknisk analyse med henblik på at opdage andre falske penge, der er i omløb.

ECB gav sin fulde støtte til en styrkelse af den strafferetlige ramme, navnlig ved at styrke og harmonisere straffeniveauerne, herunder ved at fastsætte standarder for minimumsstraffe.

2.2. Konsekvensanalyse

Kommissionen har foretaget en konsekvensanalyse af forskellige politiske løsningsmodeller, idet den har taget hensyn til høringerne af de berørte parter. Efter at de mulige løsningsmodeller er blevet overvejet, er konklusionen af konsekvensanalysen, at følgende løsning er at foretrække:

- Bevarelse af de fleste af bestemmelserne i Rådets rammeafgørelse 2000/383/RIA i et nyt forslag med mindre ændringer, idet der tages hensyn til Lissabontraktaten.
- Ændring af bestemmelserne om straffe ved indførelse af en minimumsstraf på seks måneders fængsel for fremstilling og udbredelse af falske penge og indførelse af en maksimumsstraf på mindst otte års fængsel for udbredelse af falske penge.
- Indførelse af nye bestemmelser, der forpligter medlemsstaterne til at skabe mulighed for at anvende bestemte efterforskningsredskaber.

²⁵ Forordning (EF) nr. 1338/2001 indeholder bestemmelser om ECEG, som består af eksperter fra medlemsstaterne, ECB, Europol og OLAF/ETSC.

²⁶ Repræsentanter for de retshåndhævende myndigheder, de dømmende myndigheder, centralbankerne og møntanstalter.

- Indførelse af en ny bestemmelse, der forpligter medlemsstaterne til at sikre, at de nationale analysecentre og de nationale møntanalysecentre kan analysere falske euro under en igangværende retssag med henblik på at opdage andre falske penge.

3. JURIDISKE ASPEKTER AF FORSLAGET

3.1. Retsgrundlag

EU's kompetence til at "fastsætte minimumsregler for, hvad der skal anses for strafbare handlinger, samt for straffene herfor på områder med kriminalitet af særlig grov karakter, der har en grænseoverskridende dimension som følge af overtrædelsernes karakter eller konsekvenser eller af et særligt behov for at bekæmpe dem på fælles grundlag" er fastsat i artikel 83, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF).

Forfalskning af betalingsmidler er eksplicit nævnt i artikel 83, stk. 1, i TEUF som et område med særlig grov kriminalitet.

3.2. Nærheds- og proportionalitetsprincippet og overholdelse af de grundlæggende rettigheder

Der ses et behov for en EU-indsats på grund af følgende faktorer:

Eurofalskmøntneri udgør et reelt problem for EU og borgerne, virksomhederne og de finansielle institutioner i EU. Det forhold, at euroen er den fælles valuta i euroområdet, indebærer, at euromøntfalskneri nødvendigvis må anses for at forårsage samme skade, uanset hvor i euroområdet det foregår. I lyset af den tværeurøpæiske dimension kræves det, at falskmøntneri bekæmpes på samme måde, og at de kriminelle risikerer samme straffe, uanset hvor i EU forbrydelsen begås.

Euroens særlige stilling som fælles valuta i den økonomiske og monetære union, EU har skabt, og som et reelt europæisk "gode" kræver, at det sikres, at den beskyttes på EU-plan. Euroens stilling er som sådan endnu mere "EU-centreret" end de områder, hvor der foretages en harmonisering af medlemsstaternes regler.

Kun EU er i stand til at udarbejde bindende lovgivning, der har virkning i medlemsstaterne, og derved skabe en retlig ramme, der kan være med til at afhjælpe svaghederne ved den nuværende situation.

I henhold til artikel 5 i Genèvekonventionen skal der ikke sondres mellem straffens omfang i forbindelse med strafbare handlinger vedrørende dels den nationale valuta, dels en udenlandsk valuta. Den øgede beskyttelse skal derfor udvides til at dække alle valutaer.

De foreslåede straffe står i et rimeligt forhold til de strafbare handlingers grovhed og de betydelige virkninger af falskmøntneri i forbindelse med euroen og andre valutaer for borgerne og virksomhederne. De er i overensstemmelse med de straffe, der på nuværende tidspunkt er fastsat i de fleste medlemsstaters lovgivning. Da mange medlemsstater allerede har truffet bestemmelser om minimumsstraffe, er det hensigtsmæssigt og konsekvent at gøre det samme på EU-plan. For at sikre, at straffenes omfang ikke står i et urimeligt forhold til den strafbare handling, foreslås der en særlig bestemmelse om falskmøntneri, der involverer et lavere beløb, dvs. en tærskel, hvorunder der kan idømmes en mindre streng fængselsstraf, og en anden tærskel, hvorunder der også kan idømmes bødestraf, medmindre der foreligger særligt skærpende omstændigheder. Det kan f.eks. være tilfældet,

hvis de falske penge opdages i situationer, hvor det er tydeligt, at der er blevet fremstillet eller skulle fremstilles større mængder. De valgte tærskler skal være høje nok til, at der tages hensyn til mindre sager, men samtidig lave nok til at sikre, at straffen har afskrækkende virkning, og tager hensyn til betydningen af den tillid, borgerne har til, at sedler og mønter er ægte.

I henhold til dette direktiv skal medlemsstaterne i deres nationale lovgivning fastsætte bestemmelser om straffenes omfang som fastsat i artikel 5 og ikke gå under det krævede minimumsstraffeniveau. De generelle strafferetlige regler og principper om idømmelse af straf og fuldbyrdelse af domme under hensyn til de konkrete omstændigheder i hver enkelt sag finder dog fortsat anvendelse. De omfatter de generelle regler om anvendelsen af straffe på unge, i tilfælde af forsøg, ved medvirken i ringe omfang, eller hvis gerningsmanden bidrager til opdagelsen eller forebyggelsen af grove strafbare handlinger. Hvad angår fuldbyrdelsen af straffe, vil de generelle principper såsom f.eks. betingede domme, alternativer til fængselsstraffe (elektronisk overvågning) eller førtidsløsladelse fortsat finde anvendelse. I de konkrete sager vil domstolene udøve deres skønsbeføjelser og tage hensyn til skærpende og formildende omstændigheder inden for den gældende retlige ramme.

Alle de foreslåede strafferetlige foranstaltninger er blevet nøje vurderet og udformet under hensyn til deres virkninger på beskyttelsen af de grundlæggende rettigheder.

Forslaget har relevans for følgende rettigheder og principper i EU's charter om grundlæggende rettigheder (i det følgende benævnt "chartret"): retten til frihed og respekt for familieliv (mulighed for fængsling af dømte lovovertrædere), erhvervsfrihed og ret til at drive egen virksomhed (mulighed for rettighedsfrakendelse), ejendomsretten (mulighed for at lukke virksomheder, der har overtrådt loven), legalitetsprincippet og princippet om proportionalitet mellem lovovertrædelse og straf (fordi der fastsættes nye afgrænsninger af, hvad der udgør strafbare handlinger) og retten til ikke at blive retsforfulgt eller straffet to gange for den samme lovovertrædelse (på grund af samspillet med de administrative sanktionsordninger). Indgrebene i disse rettigheder retfærdiggøres af, at de tager sigte på virkeliggørelse af mål af almen interesse, som anerkendes af EU (se charterets artikel 52, stk. 1) og specielt på at indføre effektive og afskrækkende foranstaltninger til beskyttelse af euroen og andre valutaer. Der er lagt stor vægt på at sikre, at disse foranstaltninger ikke er mere vidtgående, end hvad der er nødvendigt for at nå målet, og derfor er i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet. Der er i selve instrumentet bl.a. fastsat bestemmelser om udtrykkelige sikkerhedsforanstaltninger, hvori retten til effektive retsmidler og retfærdig rettergang præciseres, herunder retten til forsvar, hvorved de nationale domstole sikrer en tilsvarende effektiv retsbeskyttelse. De krævede straffe står i et rimeligt forhold til de strafbare handlinger, der er begået.

3.3. Reguleringsmiddel/reguleringsform

Til at fastsætte strafferetlige bestemmelser på grundlag af artikel 83, stk. 1, i TEUF er et direktiv det rette instrument at anvende.

3.4. Særlige bestemmelser

Artikel 1: Genstand – i denne bestemmelse beskrives forslagets anvendelsesområde og formål.

Artikel 2: Definitioner – i denne bestemmelse fastsættes de definitioner, der anvendes gennem hele direktivet.

Artikel 3: Strafbare handlinger – i denne bestemmelse fastsættes de vigtigste overtrædelser, som medlemsstaterne skal gøre strafbare, og det tydeliggøres, at visse omstændigheder ved begåelsen af overtrædelser falder ind under anvendelsesområdet.

Artikel 4: Anstiftelse, medvirken samt forsøg – denne bestemmelse gælder for alle de ovennævnte strafbare handlinger og kræver, at medlemsstaterne også skal gøre det strafbart at anstifte og medvirke til sådanne handlinger. For de fleste strafbare handlingers vedkommende ifaldes der også strafferetligt ansvar for forsøg.

Artikel 5: Straffe – denne bestemmelse finder anvendelse på alle de strafbare handlinger, der er nævnt i artikel 3 og 4. Det kræves, at medlemsstaterne anvender strafferetlige sanktioner, der er effektive, står i et rimeligt forhold til den strafbare handling og har afskrækkende virkning i overensstemmelse med Domstolens retspraksis. I grovere sager, dvs. sager om fremstilling og udbredelse af falske penge, fastsættes der for fysiske personer fængselsstraffe på mindst seks måneder og op til otte år. Der er allerede i rammeafgørelse 2000/383/RIA fastsat bestemmelser om den laveste maksimumstraf på otte år for fremstilling af falske penge.

Artikel 6 og 7: Juridiske personers ansvar og former for straf af juridiske personer – disse bestemmelser finder anvendelse på alle de i artikel 3 og 4 omhandlede strafbare handlinger. I henhold til disse kræves det, at medlemsstaterne sikrer, at juridiske personer drages til ansvar, samtidig med at det udelukkes, at dette træder i stedet for fysiske personers ansvar, og at de anvender sanktioner, der er effektive, står i et rimeligt forhold til den strafbare handling og virker afskrækkende for juridiske personer, samt at de fastsætter de mulige straffe.

Artikel 8: Straffemyndighed – denne bestemmelse er baseret på territorialitets- og personprincipperne. Den finder anvendelse på alle de strafbare handlinger, der er nævnt i artikel 3 og 4. Det kræves, at retsmyndighederne har kompetence til at indlede efterforskning og retsforfølgning i sager vedrørende falskmøntneri og afsige dom i disse sager. De medlemsstater, der har euroen som valuta, er forpligtet til under bestemte forhold at udøve universel jurisdiktion over falskmøntneri. I tilfælde af parallelle retssager vil Rådets rammeafgørelse 2009/948/RIA²⁷ af 30. november 2009 om forebyggelse og bilæggelse af konflikter om udøvelse af jurisdiktion i straffesager fremme et tættere samarbejde mellem de kompetente myndigheder. Efter Rådets afgørelse 2002/187/RIA af 28. februar 2002 skal det nationale medlem af Eurojust informeres om alle sager, hvor der er eller sandsynligvis vil opstå konflikter om udøvelse af jurisdiktion. I artikel 8 i dette direktiv fastsættes det desuden, at medlemsstaterne skal samle straffesager i én medlemsstat, medmindre det ikke er hensigtsmæssigt.

Artikel 9: Efterforskningsredskaber – formålet med denne bestemmelse er at sikre, at de efterforskningsredskaber, der er fastsat i national ret, hvad angår organiseret kriminalitet eller andre alvorlige forbrydelser, også kan anvendes i sager om falskmøntneri.

Artikel 10: Pligt til at videregående falske sedler og mønter med henblik på analyse og identifikation – i henhold til denne bestemmelse kræves det, at medlemsstaterne skal sikre, at de nationale analysecentre og de nationale møntanalysecentre kan analysere falske euro under en igangværende retssag for at opdage andre falske penge.

²⁷ EUT L 328 af 15.12.2009, s. 42.

Artikel 11: Forbindelse til Genèvekonventionen – i henhold til denne bestemmelse skal medlemsstaterne være kontraherende parter til den internationale Genèvekonvention af 20. april 1929.

Artikel 12: Erstatning af Rådets rammeafgørelse 2000/383/RIA – denne bestemmelse erstatter den nuværende bestemmelse på området falskmøntneri for de medlemsstater, der deltager i dette direktiv.

Artikel 13: Gennemførelse – denne bestemmelse kræver, at medlemsstaterne gennemfører direktivet inden 18 måneder at regne fra dets ikrafttræden. Medlemsstaterne skal sende Kommissionen teksten til de nationale bestemmelser og de fremtidige bestemmelser, der er omfattet af dette direktiv. Det kræves ikke, at medlemsstaterne fremsender forklarende dokumenter, for direktivet indeholder et begrænset antal retlige forpligtelser og vedrører et begrænset område på nationalt plan.

Artikel 14, 15 og 16 – indeholder yderligere bestemmelser om Kommissionens rapportering og evaluering samt direktivets ikrafttrædelse og adressater.

4. VIRKNINGER FOR BUDGETTET

Dette forslag har ingen virkninger for EU's budget.

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV

om strafferetlig beskyttelse af euroen og andre valutaer mod forfalskning og om erstatning af Rådets rammeafgørelse 2000/383/RIA

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 83, stk. 1,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter høring af Den Europæiske Centralbank,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg²⁸,

efter den almindelige lovgivningsprocedure og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Euroen er som fælles mønt for medlemsstaterne i euroområdet blevet en vigtig faktor i Unionens økonomi og unionsborgernes hverdag. Det er i hele Unionens interesse at bekæmpe og retsforfølge al falskmøntneri, der vil kunne skabe tvivl om eurosedlers og -mønters ægthed.
- (2) Falskmøntneri har betydelige negative virkninger for samfundet. Det skader borgerne og virksomhederne, som ikke får refunderet falske penge, selv om de fik dem i god tro. Det er af grundlæggende betydning, at borgerne, virksomhederne og de finansielle institutioner har tillid til, at sedler og mønter er ægte.
- (3) Det er vigtigt ved hjælp af virksomme og effektive strafferetlige foranstaltninger at beskytte euroen og andre valutaer, der er i lovligt omløb, på hensigtsmæssig vis i alle medlemsstater.
- (4) I henhold til Rådets forordning (EF) nr. 974/98 af 3. maj 1998 om indførelse af euroen²⁹ er de medlemsstater, der har euroen som valuta, forpligtede til at fastsætte passende sanktioner mod efterligning og forfalskning af eurosedler og -mønter.

²⁸ EUT C [...] af [...], s. [...].

²⁹ EFT L 139 af 11.5.1998, s. 1.

- (5) I Rådets forordning (EF) nr. 1338/2001³⁰ og (EF) nr. 1339/2001³¹ af 28. juni 2001 fastsættes de foranstaltninger, der er nødvendige for at beskytte euroen mod falskmøntneri, navnlig foranstaltninger med henblik på at tage falske euro ud af omløb.
- (6) I den internationale konvention til bekæmpelse af falskmøntneri, der blev undertegnet i Genève den 20. april 1929, og den dertil knyttede protokol ("Genèvekonventionen")³² fastsættes der bestemmelser med henblik på effektivt at forebygge, retsforfølge og straffe falskmøntneri. Konventionen har særligt til formål at sikre, at der kan idømmes strenge straffe og andre sanktioner for falskmøntneri. Alle kontraherende parter til Genèvekonventionen skal efterkomme forbuddet mod forskelsbehandling i forhold til andre valutaer end deres nationale valuta.
- (7) Formålet med dette direktiv er at supplere bestemmelserne i Genèvekonventionen og gøre det lettere for medlemsstaterne at anvende konventionen.
- (8) Dette direktiv bygger videre på og ajourfører Rådets rammeafgørelse 2000/383/RIA om styrkelse af beskyttelsen mod falskmøntneri, ved hjælp af strafferetlige og andre sanktioner, i forbindelse med indførelsen af euroen³³. Det supplerer rammeafgørelsen med yderligere bestemmelser om straffenes strengthed, midler til efterforskning og analyse, identifikation og opsporing af falske penge under retssager. Rammeafgørelsen bør erstattes af dette direktiv for så vidt angår de medlemsstater, der deltager i vedtagelsen af direktivet.
- (9) Direktivet bør beskytte alle sedler og mønter, der er i lovligt omløb, uanset om de er lavet af papir, metal eller et andet materiale.
- (10) For at beskytte euroen og andre valutaer bør der være der en fælles afgrænsning af, hvilke handlinger der er strafbare i forbindelse med falskmøntneri, samt fælles straffereformer både for fysiske og for retlige personer. For at sikre sammenhængen med Genèvekonventionen bør der i dette direktiv fastsættes bestemmelser om, at de samme handlinger skal være strafbare som i konventionen. Fremstilling og udbredelse af falske sedler og mønter bør derfor udgøre en strafbar handling. Vigtige forberedende handlinger i forbindelse med disse strafbare handlinger, f.eks. fremstilling af instrumenter og komponenter til falskmøntneri, bør være selvstændigt strafbare. Det fælles formål med disse afgrænsninger af de strafbare handlinger bør være at afskrække fra at håndtere falske sedler og mønter og instrumenter og redskaber til falskmøntneri.
- (11) Misbrug af autoriserede seddeltrykkeriers eller møntanstalters lovlige faciliteter eller materiale til fremstilling af uautoriserede sedler og mønter med henblik på svigagtig brug bør også betragtes som falskmøntneri. Det gælder situationer, hvor en nationalbank eller en møntanstalt eller andre autoriserede virksomheder fremstiller sedler eller mønter, der overstiger den kvota, Den Europæiske Centralbank har tilladt. Det gælder også situationer, hvor en arbejdstager i et autoriseret seddeltrykkeri eller en

³⁰ EFT L 181 af 4.7.2001, s. 6.

³¹ EFT L 181 af 4.7.2001, s. 11.

³² Folkeforbundets traktatsamling nr. 2623 (1931), s. 372.

³³ EFT L 140 af 14.6.2000, s. 1.

autoriseret møntanstalt misbruger faciliteterne til egne formål. Denne adfærd bør kunne straffes som falskmøntneri, selv om de tilladte mængder ikke er blevet overskredet, fordi de forfalskede sedler og mønter ikke vil kunne skelnes fra de autoriserede sedler og mønter, når de først er i omløb.

- (12) Sedler og mønter, som Den Europæiske Centralbank eller de nationale centralbanker og møntanstalter formelt endnu ikke har udstedt, bør også omfattes af beskyttelsen i dette direktiv. Euromønter med nye nationale sider eller nye serier af eurosedler bør derfor beskyttes inden de officielt sættes i omløb.
- (13) Anstiftelse til, medvirken i samt forsøg på at begå de alvorligste strafbare handlinger i forbindelse med falskmøntneri, herunder misbrug af lovlige faciliteter eller materialer og falskmøntneri i forbindelse med sedler og mønter, der endnu ikke er udstedt, men bestemt til at blive sat i omløb, bør også være strafbart. I medfør af dette direktiv kræves det ikke, at medlemsstaterne gør det strafbart at forsøge at begå en strafbar handling i forbindelse med et instrument eller en komponent til falskmøntneri.
- (14) Straffene for falskmøntneri bør være effektive, stå i et rimeligt forhold til overtrædelserne og virke afskrækkende i hele Unionen.
- (15) Falskmøntneri er traditionelt en forbrydelse, der straffes hårdt i medlemsstaterne. Det skyldes forbrydelsens alvor og virkningerne heraf for borgerne og virksomhederne samt behovet for at bevare unionsborgernes tillid til, at eurosedler og -mønter og sedler og mønter i andre valutaer er ægte. Det gælder særligt for euroen, som er 330 mio. borgeres fælles valuta i euroområdet og den næstvigtigste internationale valuta.
- (16) Medlemsstaterne bør derfor træffe visse minimumsbestemmelser med hensyn til straffenes art og strenghed. I de fleste af medlemsstaterne er der allerede fastsat bestemmelser om minimumsstraffe. Det vil være konsekvent og hensigtsmæssigt at vælge denne fremgangsmåde på EU-plan.
- (17) Stregheden af straffene bør være effektiv og virke afskrækkende, men bør ikke gå ud over, hvad der står i et rimeligt forhold til de strafbare handlinger. Straffene for fysiske personer i grove sager, dvs. ved de alvorligste strafbare handlinger, nemlig fremstilling og udbredelse af falske penge, hvor der er tale om en stor mængde falske sedler og mønter, eller hvor der er særligt skærpende omstændigheder, bør derfor være en minimumsstraf på mindst seks måneders fængsel og en maksimumsstraf på mindst otte års fængsel.
- (18) Minimumsstraffen på seks måneder skal være med til at sikre, at de retshåndhævende og de dømmende myndigheder lægger samme vægt på strafbare handlinger vedrørende falskmøntneri i forbindelse med euroen og andre valutaer, og desuden fremme samarbejdet på tværs af grænserne. Det er med til at mindske risikoen for forum-shopping. Derudover giver det mulighed for, at domfældte lovovertrædere kan overgives ved hjælp af den europæiske arrestordre, således at en frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning kan fuldbyrdes.
- (19) Medlemsstaterne bør have mulighed for at idømme kortere fængselsstraffe eller afholde sig fra at idømme fængselsstraf i sager, hvor den samlede nominelle værdi af de falske sedler og mønter ikke er af væsentlig størrelse, eller hvor der ikke er særligt skærpende forhold, der gør sig gældende. Denne værdi bør fastsættes til under

5 000 EUR, dvs. ti gange værdien af den største euroseddel, i sager, hvor der kræves anden straf end fængselsstraf, og til under 10 000 EUR i sager, der giver fængselsstraf i kortere tid end seks måneder.

- (20) Dette direktiv berører ikke medlemsstaternes almindelige strafferetlige regler og principper om idømmelse og fuldbyrdelse af domme under hensyn til de konkrete omstændigheder i hver enkelt sag.
- (21) Da tilliden til, at sedler og mønter er ægte, også kan skades eller trues som følge af juridiske personers adfærd, bør juridiske personer kunne drages til ansvar for strafbare handlinger, der begås på deres vegne.
- (22) For at sikre, at efterforskningen og retsforfølgningen af falskmøntneri lykkes, bør de ansvarlige for efterforskningen og retsforfølgningen af disse strafbare handlinger have adgang til de samme midler til efterforskning som dem, der anvendes i forbindelse med bekæmpelse af organiseret kriminalitet og anden grov kriminalitet. Disse midler omfatter f.eks. aflytning og anden opfangning af kommunikation, hemmelig overvågning, herunder elektronisk overvågning, overvågning af bankkonti og andre finansielle undersøgelser under hensyntagen til bl.a. proportionalitetsprincippet og de efterforskede strafbare handlingers karakter og grovhed.
- (23) Medlemsstaterne bør fastlægge deres straffemyndighed i overensstemmelse med Genèvekonventionen og bestemmelserne om straffemyndighed i anden EU-ret på det strafferetlige område, dvs. så den omfatter strafbare handlinger, der begås på deres område, og strafbare handlinger, der begås af deres statsborgere. Af hensyn til euroens fremtrædende økonomiske og samfundsmæssige rolle i Den Europæiske Union og til, at der er en særlig trussel mod euroen, fordi det er en valuta af betydning på verdensplan, bør der træffes en yderligere foranstaltninger for at beskytte den. Alle medlemsstater, der har euroen som valuta, bør derfor udøve universel straffemyndighed over strafbare handlinger i forbindelse med euroen, der begås uden for Den Europæiske Union, når lovovertræderen befinder sig på statens område, eller de forfalskede euro i forbindelse med den strafbare handling opdages i den pågældende medlemsstat. Medlemsstaterne bør, når de udøver universel straffemyndighed, overholde proportionalitetsprincippet, navnlig hvad angår domme afsagt af tredjelande for samme adfærd.
- (24) Falskmøntneri berører ofte flere medlemsstater samtidig, f.eks. når sedlerne eller mønterne fremstilles i en medlemsstat og sættes i omløb i en eller flere andre. I overensstemmelse med Rådets rammeafgørelse 2009/948/RIA af 30. november 2009 om forebyggelse og bilæggelse af konflikter om udøvelse af jurisdiktion i straffesager³⁴ bør medlemsstaterne i sådanne sager på tværs af grænserne samle straffesagens behandling, herunder retsforfølgningen, i én medlemsstat, når det er hensigtsmæssigt. Det er navnlig tilfældet, hvis en sådan samling af sagen kan strømline efterforskningen, f.eks. i forbindelse med bevisoptagelse, eller hvis det sætter retten i stand til at inddrage den strafbare handling i hele dens omfang under én pådømmelse. I henhold til Rådets afgørelse 2002/187/RIA af 28. februar 2002 om oprettelse af Eurojust for at styrke bekæmpelsen af grov kriminalitet³⁵ skal det

³⁴ EUT L 328 af 15.12.2009, s. 42-47.

³⁵ EFT L 63 af 6.3.2002, s. 1.

nationale medlem af Eurojust informeres om alle sager, hvor der er eller sandsynligvis vil opstå konflikter om udøvelse af straffemyndighed.

- (25) Hvad angår euroen, foregår identifikationen af falske sedler og mønter centralt i henholdsvis de nationale analysecentre og de nationale møntanalysecentre, som er udpeget eller oprettet i medfør af forordning (EF) nr. 1338/2001. Det bør også være muligt at analysere, identificere og opspore falske eurosedler og -mønter under en igangværende retssag for at undgå, at disse typer falske penge kommer i omløb, eller forhindre, at de fortsætter med at være i omløb, under overholdelse af princippet om adgang til effektive retsmidler og til en upartisk domstol. Generelt bør retsmyndighederne tillade fysisk videresendelse af de falske penge til de nationale analysecentre og de nationale møntanalysecentre. Under visse omstændigheder, f.eks. hvis kun nogle få falske sedler eller mønter udgør bevismaterialet for en straffesag, eller hvis den fysiske videresendelse kan indebære risiko for, at bevismateriale, f.eks. fingeraftryk, destrueres, bør retsmyndighederne i stedet kunne beslutte at give adgang til sedlerne og mønterne.
- (26) I dette direktiv overholdes de grundlæggende rettigheder og de principper, som bl.a. Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder anerkender, navnlig retten til frihed og sikkerhed, respekten for privatliv og familieliv, erhvervsfriheden, retten til at arbejde og friheden til at oprette og drive egen virksomhed, ejendomsretten, retten til adgang til effektive retsmidler og til en upartisk domstol, uskyldsformodningen og retten til forsvar, legalitetsprincippet og princippet om proportionalitet mellem lovovertrædelse og straf samt retten til ikke at blive retsforfulgt eller straffet to gange for samme lovovertrædelse. I dette direktiv lægges der vægt på at sikre fuld overholdelse af disse rettigheder og principper, og det skal gennemføres i overensstemmelse hermed.
- (27) Målet for dette direktiv kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne alene og kan derfor på grund af omfanget og virkningerne bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor træffe de foranstaltninger, der er fastsat i dette direktiv, i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går dette direktiv ikke videre end, hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.
- (28) [I medfør af artikel 3 i protokol (nr. 21) om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling for så vidt angår området med frihed, sikkerhed og retfærdighed, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, har Det Forenede Kongerige og Irland meddelt, at de ønsker at deltage i vedtagelsen og anvendelsen af dette direktiv.

AND/OR

- (29) I medfør af artikel 1 og 2 i protokol (nr. 21) om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling for så vidt angår området med frihed, sikkerhed og retfærdighed, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, og med forbehold af artikel 4 i samme protokol, deltager Det Forenede Kongerige og Irland ikke i vedtagelsen og anvendelsen af dette direktiv, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Det Forenede Kongerige og Irland.]

- (30) I medfør af artikel 1 og 2 i protokol (nr. 22) om Danmarks stilling, der knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, deltager Danmark ikke i vedtagelsen af dette direktiv, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark —

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

Artikel 1

Genstand

I dette direktiv fastsættes minimumsregler om afgrænsningen af strafbare handlinger og om straffe herfor på området falskmøntneri i forbindelse med euroen og andre valutaer. Med direktivet indføres der desuden fælles bestemmelser med henblik på at styrke bekæmpelsen af disse strafbare handlinger og forbedre efterforskningen heraf.

Artikel 2

Definitioner

I dette direktiv forstås ved:

- a) "penge": sedler og mønter, der er i lovligt omløb, herunder eurosedler og euromønter, der er i omløb i henhold til forordning (EF) nr. 974/98
- b) "juridisk person": enhver enhed, der har retssubjektivitet i henhold til gældende ret, dog ikke stater eller andre offentlige organer i forbindelse med udøvelsen af offentligretlige beføjelser eller offentligretlige internationale organisationer
- c) "Genèvekonventionen": den internationale konvention til bekæmpelse af falskmøntneri undertegnet den 20. april 1929 i Genève og den dertil knyttede protokol.

Artikel 3

Strafbare handlinger

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at følgende former for adfærd er strafbare handlinger, når de er begået forsætligt:
 - a) fremstilling eller forandring af penge i bedragerisk hensigt, uanset hvilke midler der anvendes
 - b) udgivelse af falske penge i bedragerisk hensigt
 - c) indførsel, udførsel, transport, modtagelse eller anskaffelse af falske penge med henblik på udgivelse med videnom, at de er falske
 - d) fremstilling, modtagelse, anskaffelse eller besiddelse i bedragerisk hensigt af:

- i) redskaber, genstande, it-programmer og alle andre midler, der særligt er bestemt til fremstilling af falske penge, eller
 - ii) hologrammer eller andre sikkerhedselementer til beskyttelse af penge mod forfalskning.
2. Den i stk. 1 omhandlede adfærd omfatter også adfærd i forbindelse med sedler og mønter, som fremstilles eller er blevet fremstillet ved brug af lovlige faciliteter eller materialer i strid med de rettigheder eller betingelser, på grundlag af hvilke de kompetente myndigheder kan udstede sedler eller mønter.
3. Den i stk. 1 omhandlede adfærd omfatter også adfærd i forbindelse med sedler og mønter, der endnu ikke er udstedt, men som er bestemt til at blive sat i omløb, i en valuta, der er lovligt betalingsmiddel.

Artikel 4

Anstiftelse, medvirken og forsøg

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at anstiftelse og medvirken til de i artikel 3 omhandlede strafbare handlinger er strafbart.
2. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at forsøg på at begå de strafbare handlinger, der er omhandlet i artikel 3, stk. 1, litra a), b) og c), er strafbart.

Artikel 5

Straffe

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at der for den i artikel 3 og 4 nævnte adfærd kan idømmes strafferetlige sanktioner, der er effektive, står i et rimeligt forhold til den strafbare handling og har afskrækkende virkning, herunder bøde- og fængselsstraf.
2. For de strafbare handlinger, der er omhandlet i artikel 3, stk. 1, litra a), b) og c), og som vedrører sedler og mønter til en samlet nominel værdi på under 5 000 EUR kan medlemsstaterne for de tilfælde, hvor der ikke foreligger særligt skærpende omstændigheder, fastsætte bestemmelser om anden straf end fængselsstraf.
3. For de strafbare handlinger, der er omhandlet i artikel 3, stk. 1, litra a), b) og c), skal der, når de vedrører sedler og mønter til en samlet nominel værdi på 5 000 EUR eller derover, kunne idømmes en maksimumsstraf på mindst otte års fængsel.
4. For de strafbare handlinger, der er omhandlet i artikel 3, stk. 1, litra a), b) og c), skal der, når de vedrører sedler og mønter til en samlet nominel værdi på 10 000 EUR eller derover, eller der foreligger særligt skærpende omstændigheder, kunne idømmes
 - a) en minimumsstraf på mindst seks måneders fængsel

- b) en maksimumstraf på mindst otte års fængsel.

Artikel 6

Juridiske personers ansvar

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at juridiske personer kan drages til ansvar for de i artikel 3 og 4 omhandlede strafbare handlinger, som for at skaffe dem vinding begås af en person, der handler enten på egen hånd eller som medlem af et organ under den juridiske person, og som har en ledende stilling inden for den juridiske person, idet den pågældende har
 - a) bemyndigelse til at repræsentere den juridiske person
 - b) beføjelse til at træffe beslutninger på den juridiske persons vegne eller
 - c) beføjelse til at udøve kontrol inden for den juridiske person.
2. Medlemsstaterne sikrer, at en juridisk person kan drages til ansvar, når manglende tilsyn eller kontrol fra en af de i stk. 1 omhandlede personers side har gjort det muligt for en person, der er underlagt den juridiske persons beføjelser, at begå de i artikel 3 og 4 omhandlede strafbare handlinger for at skaffe den juridiske person vinding.
3. Juridiske personers ansvar i henhold til stk. 1 og 2 udelukker ikke strafferetlig forfølgning af fysiske personer, der begår, anstifter eller medvirker i de i artikel 3 og 4 omhandlede strafbare handlinger.

Artikel 7

Former for straf af juridiske personer

Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at juridiske personer, der ifalder strafansvar efter artikel 6, kan idømmes straffe, der er effektive, står i et rimeligt forhold til den strafbare handling og virker afskrækkende, hvilket skal omfatte strafferetlige eller ikke-strafferetlige bøder og kan omfatte andre sanktioner såsom

- a) udelukkelse fra offentlige ydelser eller tilskud
- b) midlertidigt eller varigt forbud mod at udøve erhvervsvirksomhed
- c) anbringelse under retsligt tilsyn
- d) tvangsopløsning
- e) midlertidig eller varig lukning af forretningssteder, der er blevet brugt til at begå den strafbare handling.

Artikel 8

Straffemyndighed

1. Hver medlemsstat træffer de nødvendige foranstaltninger for at fastlægge sin straffemyndighed med hensyn til de i artikel 3 og 4 omhandlede strafbare handlinger, når
 - a) den strafbare handling helt eller delvis er begået på dens område
 - b) gerningsmanden er statsborger i medlemsstaten.
2. Hver medlemsstat, der har euroen som valuta, træffer de nødvendige foranstaltninger for at fastlægge sin straffemyndighed med hensyn til de i artikel 3 og 4 omhandlede strafbare handlinger, der er begået uden for Den Europæiske Union, i det mindste, når de vedrører euroen, og når
 - a) gerningsmanden befinder sig på medlemsstatens område, eller
 - b) der i medlemsstaten er blevet opsporet falske eurosedler eller –mønter, som vedrører den pågældende strafbare handling.

Med henblik på retsforfølgning af alle de strafbare handlinger træffer hver medlemsstat de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at dens straffemyndighed ikke er betinget af, at handlingerne er strafbare på det sted, hvor de blev begået.

3. Medlemsstaterne samler straffesagens behandling i én medlemsstat, medmindre det ikke er hensigtsmæssigt.

Artikel 9

Midler til efterforskningen

Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at personer, enheder og tjenester, som er ansvarlige for efterforskning eller retsforfølgning af de i artikel 3 og 4 omhandlede strafbare handlinger, råder over effektive midler til efterforskningen af den art, der anvendes i forbindelse med organiseret kriminalitet eller andre alvorlige forbrydelser.

Artikel 10

Pligt til at videresende falske sedler og mønter med henblik på analyse og opsporing

1. Medlemsstaterne sikrer, at retsmyndighederne tillader, at eurosedler og –mønter, som der er en mistanke om, er falske, undersøges med henblik på at analysere og identificere dem og opspore andre forfalskninger. Med henblik herpå sender retsmyndighederne uden ophold de nødvendige prøver af hver type pengeseddel, som der er en mistanke om, er falsk, til det nationale analysecenter og hver type mønt, som der er en mistanke om, er falsk, til det nationale møntanalysecenter.
2. Hvis det ikke er muligt at sende de nødvendige prøver af sedler og mønter, som der er en mistanke om, er falske, fordi det er nødvendigt at beholde dem som

bevismateriale i en straffesag, så den mistænkte sikres adgang til effektive retsmidler og til en upartisk domstol samt ret til forsvar, skal det nationale analysecenter og det nationale møntanalysecenter uden ophold gives adgang til dem.

Artikel 11

Forholdet til Genèvekonventionen

Medlemsstaterne tiltræder eller forbliver parter til Genèvekonventionen.

Artikel 12

Erstatning af Rådets rammeafgørelse 2000/383/RIA

Rådets rammeafgørelse 2000/383/RIA erstattes herved, for så vidt angår de medlemsstater, der deltager i vedtagelsen af dette direktiv, idet dette dog ikke berører medlemsstaternes forpligtelser for så vidt angår frister for gennemførelse af rammeafgørelsen i national ret.

For så vidt angår de medlemsstater, der deltager i vedtagelsen af dette direktiv, gælder henvisninger til rammeafgørelse 2000/383/RIA som henvisninger til nærværende direktiv.

Artikel 13

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest [18 måneder efter direktivets ikrafttræden]. De tilsender straks Kommissionen teksten til disse love og bestemmelser.

Lovene og bestemmelserne skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale retsfor skrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 14

Kommissionens rapportering samt evaluering

Kommissionen forelægger inden [5 år fra dette direktivs ikrafttrædelse] en rapport om direktivets anvendelse for Europa-Parlamentet og Rådet. I rapporten skal det vurderes, i hvilket omfang medlemsstaterne har truffet de nødvendige foranstaltninger for at efterkomme direktivet. Rapporten skal om nødvendigt ledsages af et lovgivningsmæssigt forslag.

Artikel 15

Ikrafttrædelse

Dette direktiv træder i kraft på [tyvende]dagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 16

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne i overensstemmelse med traktaterne.

Udfærdiget i Strasbourg, den [...].

For Europa-Parlamentet

For Rådet

Formand

Formand